

עפ"ת 55380/09/22 - רובא מראעבה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55380-09-22 מראעבה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 42210236214

כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל	בפני
רובא מראעבה	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

לפני בקשה לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982 [חסד"פ], להארכת מועד להגשת ערעור על גזר-דין, שניתן ביום 12.04.22 בתת"ע 8817-09-20 בבית המשפט לתעבורה במחוז מרכז, מפי כב' השופטת הבכירה אטליא וישקין.

המערערת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירה של נהיגה ברכב כאשר תוקף רישיונה פג ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה. בגזר הדין, נושא הערעור, הוטלו עליה קנס בסך ₪ 720; מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים וזאת למשך 3 שנים שהמערערת לא תעבור עבירה בה הורשעה או עבירה של נהיגה בפסילה או עבירה של נהיגה כאשר סוג רישיון הנהיגה איננו מתאים לסוג רישיון הרכב; פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים. ריצוי הפסילה נדחה עד 60 יום בשל חודש הרמדאן וכדי לאפשר למערערת התארגנות; פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת למשך 3 שנים.

הבקשה הוגשה ביום 28.08.22, בחלוף כתשעים יום מעת שפסק הדין בערכאה קמא הפך לחלוט.

בהתאם לסעיף 201 לחסד"פ, נתונה לבית המשפט הסמכות להורות על הארכת המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים. בפסיקה נקבע, כי בבקשת ארכה מסוג זה אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". ואכן, חרף נטייתו של בית המשפט שלא להחמיר עם נאשם שהתעכב בהגשת ערעורו, עליו להימנע מלהיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס הציבורי. בדונו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על בית המשפט לאזן בין שיקולים שונים העומדים על הפרק בכל מקרה ומקרה. כך, ייבחנו הנימוקים לאיחור בהגשת הערעור, פרק הזמן שחלף מאז המועד האחרון להגשת הערעור, השאלה האם המערער מיוצג באמצעות עורך-דין, הסיכויים הלכאוריים לכך שהערעור יתקבל, האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך וחשיבות הזכויות העלולות להיפגע אם לא תינתן ארכה [ע"פ 6606/07 מזרחי נ' מ.י. (2007); ע"פ 4946/07 מקלדה נ' מ.י. (2009); בש"פ 6874/20 אבו קוש נ' מ.י. (2020); עפ"ג (מרכז) 45636-06-21 סלמאן נ' מ.י. (2021)].

הסנגור טען כי מיד עם קבלת גזה"ד, פנתה המבקשת לעוה"ד שייצג אותה בבית משפט קמא, על מנת שיגיש ערעור, אך בשל מחלוקת כספית, עניינית וחוסר הבנה בין הצדדים, הערעור לא הוגש, למרות שהמבקשת סברה שהוגש. בנוסף, גזר הדין ניתן במהלך חודש הרמדאן דבר שהקשה על המבקשת לעקוב אחר הליך הגשת הערעור.

נימוקי הבקשה רחוקים מלהניח את הדעת. המבקשת אינה יכולה לפרוק מעצמה את האחריות להליך שביקשה ליזום, כמו שאינה יכולה לפרוק מעצמה את חוביו של ההליך שהסתיים בגזר הדין. לא ברור, מדוע סמכה המבקשת על עו"ד באותה עת שבה נותק הקשר המקצועי ביניהם, ומדוע לא וידאה כי אכן הוגש הערעור. תקופת הזמן שחלפה היא משמעותית, 90 יום מתום התקופה לערעור.

לכל אלה יש להוסיף שסיכויי הערעור קלושים, לנוכח קולת העונש. כך, גם מששקל ביהמ"ש קמא נסיבה משמעותית של קבלת רישיון נהיגה, למעלה משנה לאחר ביצוע העבירה. התייחסותו המרחיבה של ביהמ"ש קמא לנסיבה זו, מספקת מענה לטענות ההגנה - אכן, רישוי מאוחר לנהיגה אינה מרפא את מהות ועומק הפגיעה בערכים המוגנים, שהם הבטחת שלומם של כלל המשתמשים ברכב וכיבוד החוק.

סוף-דבר, נדחית הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור, ולכן יימחק הערעור.

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"ג, 24 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.